

Het was maar de vraag of we op ponykamp zouden gaan, Marieke en ik. Van haar vader mocht het, maar van haar moeder niet. Haar ouders zijn gescheiden, haar moeder is met mijn vader getrouwd. Mariekes moeder is nu mijn stiefmoeder, dus mocht ik ook niet.

‘We gaan twee weken kamperen in Frankrijk, vorige week zijn we naar een pretpark geweest en Marieke gaat nog met haar vader naar Italië,’ had ze gezegd. ‘Dat lijkt me wel genoeg zomervakantie. Bovendien gaan de jongens volgende week op spoorzoekerskamp.’

De jongens zijn onze tweelingbroertjes van bijna zeven, Tom en Thijs. Zij zijn van Mariekes moeder en mijn vader samen, dus onze halfbroertjes. Marieke en ik zijn eigenlijk niks van elkaar, maar we wonen nu eenmaal in hetzelfde huis, we zitten bij elkaar in de klas en we delen een pony. Echt waar, een eigen pony, een donkerbruine connemara.

Hij heet Arcadi en hij is van Marieke. Haar vader heeft hem aan haar gegeven op haar dertiende verjaardag. Ik werd diezelfde week ook dertien. We kregen allebei een fiets, tweedehands. Onze oude waren te klein geworden, dus die hebben we ingeruild. We waren blij met onze fietsen maar nog veel blijer met Mariekes extra cadeau: Arcadi. Want ik mocht haar helpen. In haar eentje kon ze niet voor hem zorgen. Een pony betekent een hoop werk. Je moet er elke dag op rijden en dat kan natuurlijk niet als je ook nog naar school moet en huiswerk moet maken. Marieke rijdt drie keer per week in de lessen, op woensdagmiddag, vrijdagavond en zaterdagochtend. Haar vader betaalt daarvoor. Ik rij op de andere dagen, na school. De zondag doen we om de beurt. Dat kost niks, want ik rij niet meer in de les.

Vroeger wel. Toen we Arcadi nog niet hadden, gingen Marieke en ik allebei op woensdagmiddag naar de manege. Eerst reden we bij de beginnersgroep en later bij de halfgevorderden. Ik zou net naar de volgende groep gaan toen Marieke Arcadi kreeg. Een pony moet elke dag lopen, maar vier keer in de week in de les rijden vonden mijn vader en Carola te duur, dus was het voor mij afgelopen met de lessen. Ik rij in de buitenrijbaan als het mijn beurt is. Als het heel erg regent, longer ik hem alleen. Dan loopt hij aan de lange lijn en sta ik in het midden met mijn capuchon op. Ik val ook in voor Marieke als zij niet kan of geen zin heeft. Op zulke dagen rij ik wel in de les. Annabel, mijn beste vriendin, vindt dat het niet eerlijk verdeeld is, maar ik heb haar uitgelegd dat Mariekes vader nu eenmaal veel geld heeft en zijn dochter graag verwent en dat mijn vader niet zoveel verdient en onze moeder, mijn stiefmoeder, ook niet.

Mijn eigen moeder is dood. Dat is niet zielig voor mij, ik heb haar maar tot mijn vijfde meegemaakt en ik herinner me vooral het ziekenhuis. Daar lag ze altijd en op een dag was ze er niet meer. Mijn vader is toen met Mariekes moeder getrouwd. Zij was een van de verpleegkundigen in het ziekenhuis. Marieke was toen nog enig kind en ze was bijna zes, net als ik. We waren allebei bruidsmisje op het huwelijk. We kregen een roze jurk en een mandje met bloemen en iedereen vond ons schattig, behalve wijzelf. Ik vind Marieke niet echt leuk en zij vindt mij sloom. Ik zeg haast nooit iets. Hoe dat komt, weet ik niet. Ik denk wel van alles, maar als ik iets wil gaan zeggen, is er altijd net iemand anders aan het woord. Met Annabel is dat ook zo, maar die vindt het juist fijn als ze maar door kan kletsen.

Ik lijk haar nu trouwens wel met mijn hele verhaal. Eigenlijk wilde ik alleen uitleggen hoe het zat met dat ponykamp.

Op woensdagmiddag had Marieke gereden. Het regende, dus hadden ze les in de binnenrijbaan. Ik zat in de foyer, zo heet de kantine, en ik had door de grote ruit naar de les zitten kijken.

Iedere manege heeft zo'n foyer en zo'n ruit. Carlos gaf les. Hij is een leuke instructeur. Hij doet vaak spelletjes met de pony's, tikkertje of een doolhof waar je doorheen moet sturen. Deze keer had hij twee grote skippyballen neergelegd die de pony's met hun neus in een hoek moesten duwen. Voor elke keer dat het lukte, kreeg je een punt. Ik was allang de tel kwijt, want ik lette vooral op Arcadi. Die kan nog wel eens gek doen als iedereen door elkaar rijdt. Dan gaat hij ineens rennen en bokken. Je moet hem echt in de gaten houden en hem vooral niet opjagen. Maar Marieke wilde winnen, dat zag ik. Ze beet op haar onderlip en probeerde Arcadi naar de bal te sturen. Hij had zijn oren platgelegd en ging telkens iets harder.

'Kijk uit!' wilde ik roepen, maar het was al te laat. Arcadi gaf een paar flinke bokken en Marieke viel meteen in het zand. Ik zag dat Carlos 'Halt!' riep. Iedereen stond stil, behalve Arcadi, die vrolijk in de rondte huppelde. Marieke had niks, geen gebroken arm of zo, ze was alleen woedend. Ze stond op en riep zo hard 'Rotknol!' dat ik het door de ruit heen kon horen. Carlos zei iets tegen haar terwijl hij langzaam naar Arcadi toe liep. Die liet zich niet meteen vangen, maar na een poosje gek doen stond hij stil. Carlos pakte de teugel. Ik weet niet precies wat hij zei, waarschijnlijk dat ze weer op moest stijgen, maar Marieke schudde haar hoofd. Ze praatten even met elkaar, toen haalde Carlos zijn schouders op en gaf de teugel aan haar. Ze hinkte een beetje terwijl ze de rijbaan uit ging.

Ik stond op en ging naar de stal.

Marieke had Arcadi in zijn box gezet en was bezig met afzadelen.

'Rotknol,' zei ze toen ze me zag.

Ik gaf geen antwoord en keek hoe ze het zadel in een hoek van de box smakte. Ze zag mijn blik.

'Doe jij het maar,' zei ze. Ze had tranen in haar ogen.

'Heb je pijn?' vroeg ik.

‘Gaaf wel.’

Zonder verder iets te zeggen liep ze weg, ze hinkte nog steeds. Ik legde het zadel buiten Arcadi’s stal zodat hij er niet op kon trappen en deed zijn hoofdstel af. Zijn rug was bezweet. Ik pakte een hand stro om hem droog te wrijven.

‘Je bent helemaal geen rotknol,’ zei ik, ‘maar je moet je niet zo druk maken om een stom spelletje. Doordat je ging bokken mocht je niet meer meedoen. Is dat nou wat je wou?’

Tegen Arcadi praat ik wel heel veel, hele verhalen hou ik tegen hem.

Toen ik klaar was met hem, ging ik naar de foyer om te kijken of Marieke er nog was. Ze stond bij het bord waar de mededelingen hangen.

‘Kijk,’ zei ze toen ze me zag, ‘de derde week van juli begint het ponykamp en er is nog plek. Ik ga vragen of we erheen kunnen.’

‘Met Arcadi?’ vroeg ik. Ik bedoelde dat we hem dan misschien konden delen. Want bij de prijs stond dat je voor eigen pony’s minder hoefde te betalen dan voor een manegepony.

‘Ik ga natuurlijk op Arcadi. Jij kunt toch op een manegepony?’

Ik gaf geen antwoord.

We fietsten samen terug naar huis. Onderweg praatte Marieke over het spel en dat ze niet snapte dat Arcadi ineens was gaan bokken.

‘Hij deed het eerst heel goed, ik denk dat we gewonnen hadden als hij niet zo stom had gedaan. Af en toe kan ik hem wel achter het behang plakken.’

Ik vind dat een rare uitdrukking. Mijn stiefmoeder zegt het altijd over de tweeling. Dan hebben ze iets uitgehaald waar ze eigenlijk om moet lachen maar is ze ook boos. Die jongetjes weten dan niet waar ze aan toe zijn en ze worden steeds stouter. Voor hen is Carola, zo heet mijn stiefmoeder, niet zo streng als voor Marieke en mij. Wij mogen van alles niet. Dat komt doordat Ma-

riekes vader haar in Carola's ogen veel te veel verwent en als zij iets niet mag, geldt het ook voor mij.

Geen sprake van, zei Carola over het ponykamp. Marieke was kwaad.

'Je begrijpt er niks van!' schreeuwde ze. 'Je weet niet hoe leuk het voor Arcadi is om samen met de andere pony's lekker door het bos te galopperen. En als alle andere kinderen en alle manegepony's op ponykamp zijn, ben ik helemaal alleen in de manege. Als er iets gebeurt, kan niemand me helpen.'

We stonden in de keuken. Carola was aan het koken. Daar heeft ze een hekel aan, dus het was een slecht moment om te vragen of we op ponykamp mochten, maar Marieke wilde niet wachten. Ze had me bij mijn arm gepakt en me meegenomen. Ik stond er maar een beetje bij terwijl zij stond te stampvoeten. Carola's mond was een streep en ze knalde een pan op de kookplaat.

'Ik heb geen zin in die dwingelandij van jullie,' zei ze boos. 'Ik ga het vanavond nog wel met Hans bespreken. Met je vader,' voegde ze er nog aan toe, met een blik op mij. Ik draaide me om en ging de keuken uit. Marieke liep bokkig mee. Ze gaf me een duwtje in mijn rug.

'Kom,' zei ze. Ze bedoelde dat we naar onze kamer gingen. We hebben samen een kamer. Meestal zorgen we dat we er niet tegelijkertijd zijn, behalve als we gaan slapen, maar nu wilde ze praten.

Ze liet zich languit op de slaapbank vallen. Die hebben we voor het geval er een vriendin blijft logeren. Zelf hebben we ieder een hoog bed met een bureautje eronder, dat iets te klein is geworden, nu we dertien zijn. Ik pakte mijn bureaustoel en draaide me naar haar toe.

'Ik ga mijn vader bellen,' zei Marieke.

Ik keek naar mijn sokken. Als we in de manege zijn geweest, moeten we onze laarzen meteen bij de voordeur uitdoen. Mijn sokken waren best vuil.

‘Ik wacht even tot mijn moeder met Hans heeft gepraat en als het dan nog steeds niet mag, bel ik hem op.’ Ik vroeg me af of zij dan in haar eentje naar ponykamp zou mogen. Carola probeert zo eerlijk mogelijk te zijn als het om Marieke en mij gaat. Ze trekt haar wel een beetje voor, maar dat is per ongeluk. Mijn vader ziet die dingen niet. Ik heb wel eens geprobeerd wat te zeggen als Marieke allemaal sinterklaascadeaus kreeg en ik maar heel weinig, maar toen trok hij een pijnlijk gezicht. Net of ik hem ergens de schuld van had gegeven waar hij niks aan kon doen.

‘Het is echt niet leuk, hoor, als wij de enige kinderen zijn die niet op ponykamp gaan,’ zei Marieke nog een keer. ‘Als ze terug zijn praten ze er nog wekenlang over en dat hebben wij dan allemaal niet meegemaakt. En op de manege is het in de zomer een dooie boel als er niemand is.’

Ik dacht aan alle volwassenen die ook op onze manege rijden. Door de week zien we die meestal niet, maar wel in de vakantie en in het weekend.

Ik draaide mijn bureaustoel terug en keek op mijn telefoon, die ik op het bureau had gelegd. Het was halfzeven.

Op hetzelfde moment hoorde ik de tweeling de trap op stormen. Ze gooiden de deur open.

‘Eten!’ riepen ze en ze renden weer naar beneden.

2

Ik lag eerder in bed dan Marieke. Ik had het dekbed over mijn hoofd getrokken en deed of ik al sliep. Ik hoorde haar onze kamer binnenkomen en uit het lawaai waarmee ze haar kleren uittrok en op de stoel smeed, kon ik opmaken dat we nog steeds niet op ponykamp mochten. Ze had het ook niet slim aangepakt. We zaten aan tafel en de jongens waren almaar aan het keten. Daar kreeg mijn vader genoeg van. Hij zette een harde stem op: ‘Thijs en Tom! Monden alleen nog open om te eten!’ Zo heel vaak gebeurt het niet dat mijn vader boos wordt, dus hielden ze meteen op. Het was even stil en dat was het moment dat Marieke begon.

‘Hans,’ zei ze, ‘we waren daarnet op de manege en er hing een briefje dat we ons konden opgeven voor ponykamp. Het is niet zo heel duur als je met een eigen pony gaat.’

‘Huh?’ zei mijn vader. Hij keek Carola aan. Die was rood aangelopen.

‘Verdorie, Marieke, ik zei toch dat ik er eerst met Hans over wilde praten! Als jullie zo beginnen, mag het al helemaal niet.’

Mijn vader draaide zich om naar mij. ‘Wanneer is dat ponykamp dan?’

‘De derde week van juli.’

‘Wat kost het?’

Ik noemde de prijs voor een eigen pony.

‘En dat dus twee keer?’

Ik weifelde.

‘Ik heb geen eigen pony,’ zei ik, ‘niet echt. En een manegepony is ietsje duurder.’

Mijn vader schudde zijn hoofd.

‘Dat is veel te veel voor een week. Dat kan echt niet. De jongens gaan ook nog op kamp. Zet het maar uit je hoofd.’

Ik knikte. Achter mijn ogen voelde ik tranen prikken.

‘Maar...’ begon Marieke weer.

‘Hans zei nee!’ zei Carola scherp. We aten bloemkool met een sausje en tartaar. Ik hou niet van vlees. Voorzichtig schoof ik het tartaartje naar de rand van mijn bord en gluurde naar Marieke. Zij eet mijn vlees op als ik het niet wil. Zo gaat het iedere dag. Marieke zat met een boos gezicht te eten. Ik gaf haar onder tafel een duwtje.

‘Hè?’ zei ze. Ze had zeker gedacht dat ik nog iets over het ponykamp wilde zeggen. Ik schoof mijn bord wat verder naar haar toe. Ze prikte het tartaartje op en stak het meteen voor de helft in haar mond. De jongens schoten in de lach en deden haar volle mond na.

‘Marieke!’ Carola stond op het punt haar van tafel te sturen, maar mijn vader legde een hand op haar arm. De rest van de maaltijd zei niemand wat.

Ik hoorde dat Marieke zich uitkleedde en het laddertje van haar bed op klom. Ze ging vast haar vader bellen.

‘Hoi pap!’ Ze praatte heel zacht.

‘Ja, wel goed.’

‘Ik ben niet alleen. Nina ligt al in bed. Ze slaapt al, geloof ik.’

Het was even stil. Haar vader was iets aan het vertellen.

‘O, leuk voor je.’

Hij zei nog iets wat even duurde. Marieke zuchtte.

‘Ik wil je eigenlijk iets vragen,’ zei ze. Ze vertelde van het ponykamp en hoe graag ze daarheen wilde. Ze zei niets over mij, maar waarschijnlijk vroeg haar vader of ik dan wel mocht, want ze antwoordde dat ik natuurlijk ook niet ging, zonder haar. Het klonk een beetje alsof ik bijna wel had mogen gaan. Haar vader zei iets terug.

‘O, dat zou heeel fijn zijn, papa! Bel je me als je met haar hebt gepraat?’

‘Mmmm, kusjes terug! Ook voor Karin! Doedoei!’

Karin is de vriendin van haar vader. Ik heb haar een paar keer gezien. Ze is blond, slank en veel jonger dan Carola. Ze woont sinds vorig jaar met Mariekes vader samen in een mooi nieuw huis. Marieke is gek op haar. Karin gaat iedere zaterdag de stad in om kleren te kopen. Die draagt ze een paar keer en dan geeft ze ze aan Marieke. En tegen de tijd dat Marieke erop uitgekeken is, mag ik ze. De meeste dingen die Karin en Marieke mooi vinden staan me niet en ze zijn meestal ook te groot voor me.

Marieke gooide haar kleren naar beneden en trok haar nacht-T-shirt aan. Ik hoorde hoe ze onder het dekbed kroop. Toen werd het stil.

Ik kon niet slapen. In gedachten ging ik bij Arcadi langs. Hij stond wat aan zijn hooi te knabbelen.

‘Hoi Cadi!’ zei ik. Hij snuffelde aan me en legde zijn kin op mijn schouder.

‘We willen op ponykamp, Cadi, maar het valt nog niet mee om dat voor elkaar te krijgen. Zou je het leuk vinden om op ponykamp te gaan?’ In mijn fantasie tilde hij zijn hoofd op en brieeste. Het leek hem enig. ‘Als Mariekes vader voor haar betaalt, wil mijn vader misschien voor mij betalen.’

Zodra ik dat bedacht, was ik weer terug in mijn bed, met mijn ogen open.

Dat gaat hij niet doen, wist ik. Want dan wordt Carola boos. Ze is altijd bang dat mijn vader mij voortrekt. Dat doet hij echt niet, hij laat alles aan haar over, maar zij is er bang voor.

Ik lag maar te piekeren wat ik zou kunnen doen om het geld bij elkaar te krijgen. Ik kon elke dag tafeldekken en de afwasmachine in- en uitruimen. Maar dat deed ik toch al heel vaak. Daar ging niemand voor betalen. Ik luisterde naar de regelmatige ademhaling van Marieke. Ik besloot af te wachten wat zij zou doen. Zij krijgt uiteindelijk altijd haar zin.